

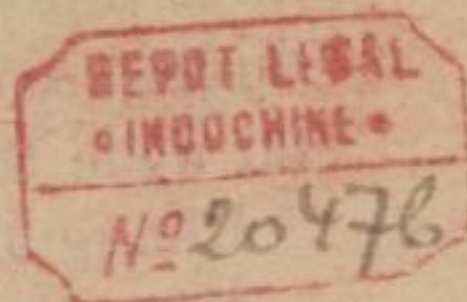
INDO-CHINOIS

VÕ-HIỆP TIÊU-THUYẾT

24 NGƯỜI ANH-HÙNG C. Q.

Tức là chuyện « Quân-Hùng Chinh-Khẩu »

Cuốn 4 — Giá 3 xu

Tô-di-Hồ hết tiền mãi-võ.

8' 1800

Đây nói về Vân-hỏa vâng lệnh Song-long Tô-dại-vương về Vĩnh-thúy đón gia-quyển Tô-nguyên soái, đi đã hơn một tháng mà chưa tới Vĩnh-thúy. Một hôm đang đi, vào một hàng kia gặp một người mặt như chàm đồ, mắt tròn, tai lớn, râu như râu hùm, mình cao một trượng, đi đứng khác thường, khí-thế hiên-ngang, trông ra dáng vũ-tướng, đương vội vàng vào ngồi hàng ấy. Vân-hỏa ngồi lắng tai nghe thấy một người nói rằng :

Không biết chú nó làm việc quan ở đâu mà tìm.

Một người đàn bà nói tiếp rằng :

Chú ấy dặn rằng : « chú ấy làm thủ-bị coi ngục ở huyện lý Vũ-Tân này mà ».

Nói dứt lời đã thấy một người lực-lưỡng, mình cao 8 thước, mặt to tai lớn mắt tròn, mũi nở, mồm rộng đi vào trong nhà reo to lên rằng :

Ô kia ! hiền-tầu và hiền-huynh sao đến chậm thế, tôi mà không bị mắc bệnh ở giữa đường thì đã về đây sớm lắm. May trong khi bị bệnh lại có một người thiếu-niên anh-tuấn là Tô-di-Hồ con quan Bình-bắc-dại-nguyên-soái Tô-di-Long và là cháu quan Vũ-hoài-Hầu Tô-di-Thượng. cứu giúp. Thưa hiền-tầu và hiền-huynh, em xin thuật lại cái quãng gian-nan để hiền-huynh và hiền-tầu nghe :

Trong khi ở Hồ-Quảng về đến giữa đường thì bị bệnh, gặp một người tên là Vương-Lai, nói là người làng và bảo đến ở. Trong khi đó em đương bị bệnh lại gặp được người như thế thì cũng đành lòng mà vào ở nhà Vương-Lai. Em tưởng Vương-Lai có tình thương mà cho ở đến khi khỏi rồi mới khởi hành, ai ngờ Vương-lai là con nhà đều giả cứ ngày chêu hoa gheo nguyệt, nên em liền ra ở trọ hàng cơm cho qua ngày đoạn tháng, còn Vương-lai thời tức giận vu cho là vay 50 nén bạc không giả. Hôm ấy nó đang chửi rủa em, lúc bấy giờ có một vị công-tử ra giúp nên được yên

Ồn, công-tử đó là một người hào-hiệp quân-tử, cháu quan Vũ-Hoài-Hầu Tô-di-Thượng, con quan Bình-bắc-dại nguyên-sứ Tô-di-Long tên gọi là Tô-di-Hồ thấy nguyên-sứ mắc nạn, nên đi tìm, còn gia-quyển thì vào chùa Phúc-Tự xuất-gia đầu phật. Em còn chữa có dịp đến ơn nên hãy tạm làm chức thủ-bị coi ngục đây để qua cơn túng bấn, đợi có dịp nào sẽ phò Đường-chúa, để giúp nước.

Ai nghe nói cũng lấy làm khen ngợi mà rằng :

Thương thay ! một nhà hầu-tước mà vì đầu đến nỗi phải cửa nát nhà tan !

Vân-hỏa nghe hết nguồn cơn, cả kinh nghĩ thầm rằng :

Ta vâng mệnh Tô-nguyên-soái đi đón qui-quyển ngài mà thế này thì thật thành ra vô công rồi, bây giờ ta đành trở về phục mệnh vậy.

Nói về Tô-công-tử ở mãi nhà Thái-chu, thì rất lấy làm sốt ruột, liền xin với Mạc-dinh-Chu để đi tìm phụ-thân, Mạc-dinh-chu thấy thế không dám ngăn-cản, liền lấy ra 300 nén bạc đưa cho Tô-công-tử để làm tiền lộ-phí. Tô-công-tử tạ ơn rồi sắp sửa ra đi.

Muốn biết thế nào, xin xem hồi sau sẽ rõ.

HỒI THỨ VII

*Tô-di-Hồ bênh người mắc nạn,
Mạc-dinh-Chu hợp bạn cứu em.*

Đây nói về Tô-công-tử ngày đi đêm nghỉ, nào quản nắng xương, một hôm đi đến một quãng rừng, đang đi bỗng thấy một đội quân, có một tướng đi đầu mặt đỏ như tiết, mắt phượng mày ngài, khí-tượng đường đường, khí-thể hiên-ngang, đầu đội kim-khôi, mình mặc kim-giáp, chân đi giày thêu, tay cầm song chùy phi ngựa hét to lên rằng :

Bớ người đi đường kia mau mau giả tiền mãi lộ, bằng

không thì đầu kia sẽ treo nơi cổ ngựa đó !

Tô-di-Hồ thấy vậy liền cười mà rằng :

Hỡi quân cường-đạo, ta trông người có vẻ anh-hùng mà sao lại không ra giúp nước phò Đường-chúa, mà cứ ở trốn lục-lâm này để làm hại người thế, nếu muốn đòi tiền mãi-lộ thì ta sẵn có giả ngay, nhưng còn người bạn ta không cho thì sao ?

Người đó là ai ? tức là Vân-hỏa, thiếu tiền ăn đường nên phải tụ-hợp lâu-la cướp bóc người để lấy tiền lộ-phí, nay trông thấy Tô-công-tử còn bé và có một mình liền ra để bắt nạt lấy tiền, lúc đó nghe nói, thì hỏi rằng :

Bạn người là ai mà dám ngăn cản, vậy người cho ta xem?

Tô-công-tử liền rút hai cái chùy thật to ra mà rằng
Đây hai bạn ta đây !

Vân-hỏa cả giận liền xông vào để đánh, thì Tô-công-tử nói to lên rằng :

Vân-hỏa ngạc-nhiên, Tô-công-tử cả cười mà nói rằng :
Hoãn chiến.

Ta đây xem các người không phải là địch-thủ của ta, nên bảo người hoãn chiến vì sợ các người lại chết hết về tay ta, vậy ta cho các người dùng gươm giáo mà ta thì tay không !

Nói xong, nhảy xuống ngựa giở quyền ra đánh, một lúc 30 tên lâu-la đều không có phúc tốt mà được về Tây-trúc cả, còn Tô-di-Hồ đánh với Vân-hỏa, nhưng ta trái Tô-di-Hồ đỡ, tay phải bóp vỡ đầu ngựa, tức thì con ngựa ngã lăn ra chết tươi, còn Vân-hỏa cũng ngã, Tô-công-tử một chân đè lên ngực Vân-hỏa mà thét to lên rằng :

Bớ lặc-khấu ! mi hại người đã bao lần, đã chán chưa, kia lưới giời lồng lộng sao thoát khỏi được tay ta, nên muốn đầu kia khỏi lìa cổ thì nên cải tà qui chánh, bỏ

chỗn lục-lâm, theo ta phò Đường-chúa được nên vinh
hiển. Vậy nay ta thử sức mi, nói rút lời rút cái chùy
ở sau lưng ném xuống mà bảo rằng :

Nếu mi mang được cái chùy này thì ta tha tội chết cho
đó ! nghe !...

Vân-Hỏa vội chạy lại cầm chùy thì lay mãi không nhích
nổi !

Vân-Hỏa liền đến sụp lạy Tô-di-Hồ, và tôn là thần-nhân,
Tô-di-Hồ liền cười mà rằng :

Phải, cái chùy của ta mấy trăm cân nên mi không mang
được là phải, vậy lai-lịch, mi thế nào, nói rõ ta nghe !

Vân-Hỏa liền thuật lại đầu đuôi thì Tô-công-tử cười mà
nói rằng :

Thế ra cha ta đang làm chủ trại ở Song - Long
mà người thì vâng mệnh đi tìm ta đó có phải vậy thì
cùng ta đi về Song-Long một thể?

Vân-Hỏa nghe nói sụp lạy mà rằng :

Té ra Tô-công-tử mà tôi không biết. Xin ngài rộng
lòng mà dung thứ cho.

Tô-công-tử liền đi, thẳng đường Song-Long tiến phát.

Nói về Tô-công-tử một hôm đi đến huyện Vũ tân vào
hàng Mai-lão uống rượu thì thấy có người mang hai quả
gì thực to và nói rằng của Trương-gia đem sinh lễ đến cướ
Mai-Tuyết tiểu-thư. Mai-lão ngạc nhiên liền nói rằng :

Ta có hứa gả cho họ Trương đâu ! mà đem sinh-lễ.

Lúc bấy giờ có một người vạm-võ chỉ vào mặt Mai-lão
mà thét to lên rằng :

Mụ kia, dám cả gan không gả cho em ta chẳng ? Gia-
đình đâu vào bắt Mai-Tuyết ra cho ta mau...

Lúc bấy giờ Tô-công-tử đang ngà ngà say rượu, thấy sự
bất-bình liền đứng dậy thét lên rằng :

Bớ-tặc-Khấu, sao mi dám hiếp người làm bầy, nay gặp tay ta, ta sẽ cho người về châu Diêm-Vương đó.

Nói rút nhời liền đá cho người vạm-vỡ đó là Trương-Hùng một cái bắn lên hơn một trượng, lúc rơi xuống thì đã nát ra như cám !

Bọn gia-đình bên họ thấy thế liền lại đánh giúp, Tô-công-tử cả cười mà rằng :

Đồ chuột chủ bộ gây, được mấy hơi sức mà nho-nhoe cho nhọc sắc nay số đã đến ngày tận, vậy ta cũng hóa kiếp cho mà đi với chủ người một thể vậy !

Nói rút lời liền đá cho một chập, bao nhiêu gia-đình đều chết, nằm sóng sượt cả ra ngoài cửa hàng !

Lúc bấy giờ Tô-công-tử ra ngoài cửa ngõ xem thì thấy một toán quân, đi đầu có 4 tướng trông rất là oai-vệ.

Tức thời Tô-công-tử, cùng Vân-Hỏa rút chùy, và hét to lên rằng :

Bớ cường-tặc mi cậy thế hiếp người này gặp ta sao thoát khỏi dưới chùy, mau mau quì xuống chịu tội, bằng không đầu kia sẽ rụng hết đó.

Nói về 5 anh em Trương-Hùng, toàn là bọn cường-đạo ở vùng ấy, không ai làm gì nổi, nay thấy anh chết đem binh đến báo thù, tưởng rằng Tô-công-tử cũng không địch nổi nên đem binh đến, lúc đó nghe thấy tiếng hét vang như sấm, liền dờ binh-khi xông vào đánh, song Tô-công-tử và Vân-Hỏa liền cười mà rằng :

Mi đã đến ngày tận số mà đem mình nạp ta, vậy ta cũng hóa kiếp cho đi mấy anh mi một thể.

Rút lời liền cùng Vân-Hỏa hoa chùy vào đánh, đi đến đâu đâu rơi như củ chuối, kể đến 4 tướng kia cũng nhờ tay tế-độ của Tô-công-tử cho về nơi bồng-lai cực-lạc cả ?

Lúc bấy giờ có gia-đình trốn được bèn chạy đi báo quan

huyện ở đó là Văn-xương. Quan huyện Văn-xương nghe báo cùng quan chánh tuần huyện là Thúc-vũ và quan phó tuần huyện Kiều-như bèn kiểm-điểm năm nghìn binh-mã đến vây Tô-công-tử và Văn-hỏa. Lúc bấy giờ Tô-công-tử và Văn-hỏa chẳng sợ hãi gì cứ việc hoa búa vào chém rết quân của huyện quan, đi đến đâu người rạt ra đến đấy. Quan chánh tuần huyện thấy Tô-công-tử vũ-dũng lạ thường liền sai quân lấy câu-liêm ngoặc vào chân Tô-di-hồ, Tô-di-hồ không đề-phòng gì, nên bị lôi ngã lăn ngửa ra, quân sĩ sẵn lại dùng xích sắt chói ngay còn Văn-hỏa thấy cơ nguy liền bỏ chạy. Tô-công-tử bị xích xắt trói, lấy làm tức bực vô cùng, bất-giác thét lên một tiếng tức thì xích xắt đứt tất cả, Tô-công-tử liền trồm dậy quát to lên rằng?!

Bớ huyện quan có giỏi cùng ta tỷ-thí chứ đang lúc bắt ngờ lẽ đâu ta lại chịu ngồi cho mà chối hay sao.

Văn-xương nghe vậy nổi giận dùng dùng mà thét to lên rằng :

Quân đã vào tròng còn gang miệng làm chi, mau mau bỏ tay chịu trói, bằng không đầu kia sẽ bêu nơi cổng thành đó.

Rút nhời liền lên ngựa tay sách thanh đại-đao múa tít ra đánh, Tô-công-tử thấy vậy hoa trùy vào đánh Văn-xương song vì Tô-công-tử bị trói đau tay nên chỉ đánh được 50 hợp thời đã bị bắt, huyện quan liền cho thủ bị, Hùng-Huyền coi giữ. Lúc bấy giờ Hùng-Huyền ra hiệu giả cách là không biết, xong vẫn dọn dẹp chỗ ăn nằm cho Tô-công-tử rất là tử-tế.

Nói về Văn-hỏa bỏ chạy, xong nghĩ, chả nhẽ bỏ mình Tô-công-tử mắc nạn thì không đánh mà mình trở lại bây giờ cũng chưa chắc được hoàn-toàn, nghĩ vậy liền quay gót đi, vừa đi lại nghĩ ra rằng trước Tô-công-tử có kết nghĩa với một người ở vùng Thái-Chu liền đến báo cho Mạc-dinh-Chu biết. Mạc-dinh-Chu nghe tin vậy liền lật

đặt dao trang-trại cho gia-nhân rồi cùng Vân-hỏa đi cứu Mạc, Vào đi đến huyện Vũ-lân, thì xin vào quan thủ-bị coi ngục, nhưng quan thủ-bị coi ngục là người có nghĩa-với Tô-công-tử nên được tự do. Lúc bấy giờ Huyền và Hi hai anh em đều bàn việc cùng Mạc với Vân...

Nói về huyện quan sử án rằng :

Một mình gã thiếu-niên kia đã giết chết bao nhiêu mạng người mà cả bà lão nọ cũng là đồng-đảng nên cùng bị sử-tử cả, và định đến ngày 15 tháng ấy thì sử.

Tin ấy đồn đi ai cũng biết, ngày ấy là ngày mồng 10 tháng 2 Mạc-dinh Chu nói :

Việc nguy-cấp lắm, chỉ còn kể cướp pháp-trường thôi, nhưng ta nay ít người thời làm gì nổi việc, vậy bây giờ phải phiền Vân-tướng-quân đem một phong thư sang Tô-châu cách đây 100 dặm, cho hai người bạn tôi là Trấn-anh và Trấn-quắc, sang giúp. Người này là hai anh em vũ-dũng siêu-quần, muôn người khôn địch, sức hay dăng xoa trừ hổ, có tài gấp mấy tôi, người ấy rất là hào-hiệp quân-tử, thì tôi đưa đến, tất y vui lòng mà sang dúp ngay.

Còn Hùng-tướng-quân, thì xin phiền lên Long-giác sơn đem thư tôi đưa cho chủ trại là Lư-Long.

Người ấy tuy là cường-đạo ở chốn Lục-lâm, song ấy rất lấy làm kính phục cái lòng nghĩa-khi, thư tôi đã đến chắc y cũng không chối từ mà đem binh lại giúp, nói dứt lời, Hùng-Hi liền sắp sửa ra đi.

Nói về Vân-hỏa đã sang đến Tô-châu, đưa giấy cho Trấn-anh và Trấn-quắc, Trấn-anh và Trấn-quắc bàn nhau đem 50 gia-dinh sang giúp Mạc-dinh-Chu, rồi cùng Vân-hỏa đem quân đi.

Lại nói về Hùng-hi đem thư lên Long-giác-sơn đưa cho Lư-long, Lư-long bèn ngay ngày ấy cất quân đi, một

hôm Lư-long, Hùng-hi đem hơn 100 lâu-la đến trước, kế đến Lư-hồ, Lư-lai, Lư-lân đem binh tiếp luôn; Hôm sau Vân-hỏa và hai anh em Trấn-anh, Trấn-quốc cũng đến. Ngày hôm ấy là ngày 14. Các tướng bàn nhau ngày hôm sau mỗi người lĩnh 50 tên lâu-la giả làm bọn đi săn vào xem, hễ nghe rút hồi chiêng-chống thì đồng sông vào một lượt.

Sáng hôm sau, người đi xem đông như kiến, cho nên không còn biết ai với ai nữa, các tướng thời cưỡi ngựa cầm cung, nai-nịt chỉnh tề, cũng sẵn đi xem.

Hồi giờ ngọ mới hạ đao, mà mới giờ thìn đã vây kín Pháp-trường, những vũ-sĩ và thủ-bị là Hùng-huyền và chánh-phó tuần huyện đi điều đề tuần-phòng rất là cẩn-mật.

Một chốc dẫn cả ba thủ-phạm ra. Đúng giờ ngọ nổi hiệu chiêng-chống. Vừa rút hồi, thì tự nhiên thấy pháp-trường rộn-rịp lên, và thấy đám đi săn kẻ gươm người đao xông vào đánh-phá quan-quân.

Muốn biết tính-mệnh cho công-tử có thoát được nơi pháp-trường xem hồi sau sẽ biết.

HỒI THỨ VIII

*Triều-dinh kén gái cống Phiên-quốc,
Huyện-quan nhùng-lạm bắt Kim-Liên.*

Nói về lũ đi săn xông vào đánh-phá. Huyện quan Văn-xương và chánh-phó tuần-huyện thấy thế vội thúc quân vào đánh bọn đi săn.

Hùng-huyền bèn cầm đao sẵn vào trém đứt tung những giây chọi cho Tô-công-tử và mẹ con Mai-lão-bà, rồi luôn thể phò mẹ con Mai-lão-bà chạy ra phía tây, Còn Tô công-tử lúc đó vừa được thả lỏng, liền dăng lấy binh-khí của quân lính ra tay tung-hoành một lúc, đi đến đâu thì răn ra đến đấy, và chém người như chém chuối! Đánh thôi tối-tăm mù mịt, tiếng khóc vang giời, người nằm chật dất, máu chảy thành sông, huyện-quan và chánh-hóp

tuần-huyện nguy-cấp lắm, bỏ chạy mất cả, chỉ thương-hại thay cho mấy người nam-phụ lão-ấu đều bị vạ lây ! Hồi lâu, các tướng thu quân lại thì hiểu mất Hùng-huyền và mẹ con Mai-lão-bà ! Đương bàn-soạn thì Hùng-huyền ở phía tây bay ngựa lại. Các tướng hỏi thời mấy biết Hùng-huyền cứu mẹ con Mai-lão-bà chạy trốn. Các tướng bàn nhau chực chia tay, song Mạc-dinh-chu nói rằng : « Huyện-quan này là võ-tướng xuất thân, hấn khảng-khái lắm, không chịu thua ai bao giờ đâu, chắc lại có binh truy-nã bây giờ. Vả lại Hùng-huyền hiền-huynh vì việc nghĩa mà làm, chắc Huyện - quan sẽ cho binh tướng đến bắt gia-quyển Hùng-huynh, vậy bây giờ ở đây đủ mặt anh-em đều là những bậc hảo-hán anh-lai cả, mà nhà Đường thời bị gian-nịnh nó chiếm-đoạt mất cơ-nghiệp giang-san, nay lại có Tô-công-tử tìm cha và ấu-chúa, vậy ta nên cùng theo công-tử mà dựng lại cơ-nghiệp Đường-trào, thời sau này chả cũng được rạng-rỡ tổ-tôn lắm ru ?

Các tướng nghe nói đều khen phải, Mạc-dinh-Chu lại nói rằng :

Bây giờ đang lúc trong huyện-hạt huyện-náo thế này thì Hùng - huynh nên đem năm mươi tên lâu-la tổng - hộ gia-quyển của hiền-huynh và cả Mai-lão-bà hãy tạm về Long-giác sơn-trại, rồi sau sẽ liệu. Vân-hỏa thì đem 50 tên lâu-la đến gia-trang tôi ở Thái-chu nhật nhanh hết gia - tài và bảo gia-nhân theo lên Long-giác-sơn - trại mà ở tạm, rồi sau sẽ liệu. Còn Trấn-quốc hiền-huynh đã có lòng thế, xin lấy 50 tên lâu-la về đem gia-quyển đến Long-giác-sơn tụ hợp. Ba người đều vui lòng rồi mỗi người một việc đi ngay. Mạc-dinh-chu lại bảo Tô-công-tử rằng :

Đội song-chùy của hiền-dệ chắc không ai lấy đâu, còn ở trong huyện đấy, nay ta nhân nó đem binh đuổi theo, ta vừa đánh cho bọn họ một mảnh giáp không còn, và

lại huyện lỵ mà đốt phá, và cho lâu-la mang sẵn xe đi lấy của - cái thóc lúa để làm lương cho binh ăn, rồi nhân-thể hiền-đệ vào mà lấy đôi song - chùy ấy, chứ ai mang nổi ?!

Các tướng nghe nói lấy làm phải. Mạc-dinh-chu liền bảo Hùng-hi thuộc đường nên đi với công-tử.

Bấy giờ đã gần tối, đem 300 lâu-la đi tắt qua mấy cánh đồng, rồi đến cái rừng, lại chia quân ra hai bên nấp ở bụi lau mai phục, đợi khi binh mã của huyện-quan đi rồi thì cứ việc vào huyện đốt phá lấy của-cải và lương-thực chở lên xe, rồi sẽ có người đi đón. Còn Lư-long, Lư-hồ, Lư-lai, Lư-lâm 4 tướng đem mỗi người 30 tên lâu-la, chia từng quăng rừng mai-phục, hễ thấy huyện hành phát lửa thì đem quân ra cản đường huyện quan.

Còn Trấn-anh đem theo ít quân đi rất chậm để rử cho binh Văn-xương đến huyện.

Nói về Văn-xương thấy bị cướp pháp-trường, mất tù phạm đến nỗi thiệt quân hại tướng, bèn đi tìm lại thì thấy thiếu mất anh em Hùng-huyền. Văn-xương tưởng là anh em Hùng-huyền đã tử - trận, song lại có quân báo rằng :

Hùng-huyền phản bạn, cớ trời cho tù-phạm lại đánh phá quan-quân.

Nói về Văn-xương nghe quân báo vậy, liền nổi giận dùng dùi g dùng mà hét to lên rằng :

Bớ quân phản-tặc, ta dãi mày không hậu hay sao mà mày nỡ đem tâm bội - phản, quân bay, đến nhà thằng phản-tặc ấy bắt cả gia-quyển nó cho ta.

Rút nhời liền đem 500 tinh-binh đến nhà gia-quyển Hùng-huyền, song về đến nhà Hùng-huyền thì Hùng-huyền vừa hộ tống gia-quyển đi cũng đã xa rồi, liền đem quân đuổi theo, đang đi bỗng thấy có đạo quân, một tướng đi đầu mặt như nhồi phấn, môi tựa thoa

son, đầu đội ngân khôi, mình mặc ngân giáp, tay cầm đại-đao, mình cưỡi ngựa hồng, thét to lên rằng :

Bớ Văn-xương, mi muốn sống thì bỏ giáp qui hàng trước mặt Lư-long ta đây, bằng không ta sẽ lấy đầu ngay nghe !

Văn-xương nghe nói liền quát to lên rằng :

Cường-đạo chóe lung lảng, xem ta lấy đầu !

Nói xong hai người xông vào đánh nhau, kẻ dao người kích, như phụng múa, như rồng bay, như nước chảy, như mưa tuôn đánh nhau 100 hợp có rư, thì Lư-long dần yếu sức, bèn hô Lư-lân, Lư-hồ, Lư-lai ra vây lấy Văn-xương, còn Lư-long thì chém được chánh tuần huyện là Kiều-như. Lúc bấy giờ Văn-xương thân cô, thế cô, không làm gì nổi lại có quân báo ở huyện thành phát hỏa thì hoảng kinh, liền hết sức bình sinh đánh ra được một đường huyết lộ để chạy về huyện thành.

Khi chạy về đến huyện thành thì kho lương đã trống không, tướng sĩ mạng vong, lấy làm bối rối, và quân sĩ đã rối loạn.

Nói về Tô-di-hồ và Hùng-hi khi thấy quân của Văn-xương đi rồi liền cùng với Hùng-hi đem quân vào thành lấy được 300 xe thóc và 100 xe vàng lụa châu báu, rồi phát hỏa làm hiệu.

Rồi kéo về Long-giác-sơn. Lúc đó Văn-xương về đến nửa đường thì lại thấy một đội quân đi đầu là một viên tướng rất là uy-phong lẫm lẫm, cầm ngang đao thét to lên rằng : Bớ Văn-xương nay gặp tay Lư-lâm này nên quỳ xuống nộp đầu đi !

Lúc bấy giờ Văn-xương nghe thấy mấy câu như thế liền hoảng sợ hèn nói to với quân-sĩ rằng :

Hỡi quân-sĩ, mau mau chạy lên, không có thời nguy

đến tính-mệnh đó.

Nói rút nhời cứ chạy riết mãi. Lư-lâm cũng đuổi theo đánh cho một mảnh giáp không còn.

Song rồi cùng nhau trở về Long-giác-sơn, mãi đến sáng mới đến Sơn-trại.

Lúc đó kiểm-điểm những vàng bạc châu báu cho vào nhập kho, rồi lập thêm dinh-trại. Song rồi mở tiệc ăn mừng. Đang uống rượu thì Mạc-dinh-Chu đứng dậy nói rằng :

Hỡi anh em, nay mình làm việc thế này chắc lại có quân của huyện thành đến báo thù, vậy các anh em phải biết, một nước tất phải có vua làm chủ, mà một tỉnh, huyện phải có một ông quan chính-đáng làm chủ, như cái Sơn-trại này cũng to lắm, há lại không có người làm chủ hay sao ! Vậy phải bầu một người làm chủ và cấm không cho quân sĩ được cướp bóc nhân-dân, và trước trại làm một cây đại-kỳ-hồng, thêu kim-tuyến chữ « Nghĩa » và yết bảng chiêu-mộ quân sĩ, rồi luyện-tập để phòng-bị khi có việc chinh-chiến, chẳng hay anh em nghĩ sao ?

Rút lời bông có ba tướng đứng lên nói rằng :

Nay chúng tôi đã có lòng bầu Mạc-hiền-huynh đã lâu, vậy nay sẵn có dịp này, chúng tôi xin bầu hiên-huynh làm chức chủ-trại, xin hiên-huynh chớ chối từ.

Mạc-dinh-Chu nghe nói té ra Tô-công-Tử, Lư-Long và Trần-quắc.

Mạc-dinh-Chu đứng dậy cảm tạ mà rằng :

Tôi rất lấy làm cảm cái lòng của anh em lại bầu cho tôi được chức chủ-trại ở đây....

Còn Tô-công-tử thì nói với Mạc-dại-vương rằng :

Kính Mạc-hiền-huynh cùng các tướng-sĩ đã có lòng cứu

giúp tôi ra khỏi trong vòng loạn-ly, tôi rất lấy làm cảm-
a ơn ấy, vậy tôi xin sang Song-long tìm Ấu-chúa và
phụ-thân tôi, còn ơn ấy sau này sẽ có dịp báo đền.

Các tướng đều đứng giậy vái một cái rồi cùng nhau tiến
chân Tô-công-tử ngoài 50 dặm mới dõ về.

Nói về Tùy-vương Phụng-thiên-hoàng-đế, đang ngự
trên ngai vàng bỗng có nội-thị vào báo rằng :

Muôn tâu bệ-hạ thứ-phi đã lâm-bồn sinh đặng một đứa
yêu-quái, to bằng đứa lên 3, có mỏ như mỏ gà, thứ-phi
cho là yêu-quái nên đem bỏ đi, đang đi bỗng có một trận
gió, đứa yêu-quái ấy liền bay mất, vậy về báo Tùy-Vương
cũng cho là sự thường mà không hỏi chi đến (người yêu
quái đó tức là con mãnh-hổ mà Toàn-minh đánh, bây
giờ nó đầu thai để báo thù Toàn-Minh, sau 5 năm Toàn-
Minh mới dựng được cơ-nghiệp Đường-trào, nguyên lúc
đó ông Hải-sĩ thuyên-sur đi qua trông thấy liền rước về
dạy phép).

Nói về Tùy-vương một hôm đang lâm-triều bỗng thấy
có sứ ở đồng-Quan vào cáo cấp. Nội-giám đệ sớ lên long
án đề tâu Vương-ngự-lãm. Tùy-vương xem xong phán
rằng :

Nay quân Phiên hùng-hùng lắm-lắm, địch sao được, vậy
nay ta muốn phong cho Trình-viết-Dống làm Bình-bắc-
đại - nguyên - súy, và cho một thanh kiếm để tùy
nghị hành-sự, tiền trăm hậu tấu, lĩnh 50 vạn tinh-binh, 100
viên mãnh-tướng cùng phó-soái Vương-xương và Hộ-quốc-
quân-sur Giác-linh-tổ-sur ra phá Đồng-quan, thành-công về
trăm sẽ trọng thưởng đó.

Bức nhời lại có sứ tâu rằng :

Ở vùng Sơn-Tây về núi Song-Long thấy dinh trại uy
nghiêm, cờ đề chữ Đại-Đường, chắc là có ấu-chúa ở đó,
và có Tô-di-Long, cùng Tiết-ứng-Long phù giúp.

Nói rút lời lại có sứ ở Hồ-quảng vào tâu rằng :

Ở Long-giác-Sơn cũng thấy dinh trại chinh tề rất là uy-nghiêm, ngoài có một cây đại Hồng-kỳ thêu chữ « Nghĩa » cực to, mới rồi cướp huyện Vũ-tân lấy hết vàng bạc châu báu và kho lương, lại đánh quân sĩ rất là tàn hại, và có sớ của huyện quan là Văn-Xương dâng lên xin chịu tội.

Tùy-vương nghe tâu cả kinh mà rằng :

Nay trong nước loạn-lạc, giang-sơn chưa về một mối, bá-quan có kể gì tiêu - trừ được những đám giặc cỏ ấy không ?

Rút lời có hộ-quốc quân-sư ra long-trì tâu rằng :

Muôn tâu bệ-hạ, nay đã như vậy thời hãy hoãn quân của Trình-nguyên-soái ở lại, rồi cho quan Ngự-liên-hộ-vệ là Ngô-thi-Phụng đi tuyển mỹ nữ và một đôi bạch-bích cúng vàng lụa đi sứ, sang dinh quan Tể-tướng-phiên-triều là Quốc-Uy, vì y suì giục cho phiên-vương sâm lẩn trung-nguyên đó, vậy xin bệ-hạ nên chuẩn-tấu ngay cho.

Tùy-vương liền chuẩn tấu.

Nói về hạt huyện Thái-bình nghe tin kén mỹ - nữ. Lúc bấy giờ trong huyện ấy nhao nhao lên, vì mỹ-nữ chỉ có Phấn-kim-Liên là hơn cả, huyện quan liền bắt Phấn-kim-Liên là con Phấn Hồng dải nộp.

« Được tin ấy Tùy-vương liền cho Ngô-thi-Phụng đi sứ, và đem các lễ vật, đi với Phấn-kim - Liên sang Phiên tể-tướng biểu lễ vật.

Nói về Phấn-kim-Liên tự khi bị bắt thì mặt ủ mày chau, chỉ muốn tự tử, song rút dây lại sợ động rừng, định đến sông Hát-giang giáp-phiên để tự vẫn.

Một hôm quân đi đến dưới núi thấy có lâu-la và một tướng hình dung cổ quái, cầm đao ra đòi tiền mãi-lộ, tên là Nguyễn-Bồng.

Ngô-thi-Phụng liền vác giáo ra cự chiến đến 100 hợp thì

trời tối, hện đã sáng mai lại ra chiến đấu. Nói về Phấn-tiểu-thơ ra sân ngắm phong-cảnh cho đỡ buồn và khấn trời phạt phù hộ song, đứng ngẩn ngơ, ngơ ngẩn trông thấy giăng sáng lại càng thồn thức thương thân...

Trách thân mà lại giận trời,

Trông vừng giăng bạc nhớ nhời ước-giao.

Phấn-tiểu-thơ nghĩ rằng: cũng một đêm nào giăng mờ mờ tỏ, ta cùng ai tư-ước cuộc trăm năm, mà bây giờ thành ra mây tan trắng lạnh bấy lâu nay kẻ bắc người Nam, chỉ còn có kiếp khác họa may mới lại gặp kẻ anh-hùng! Trời ơi! có thấu tình cho tiện-... này chăng? Phấn-tiểu-thơ đang nghĩ vậy bỗng có một con bạch-hồ rất to vào bắt mất Phấn-tiểu-thơ đi mất, 4 con thê - nữ cả kinh vào báo với Ngô-thi-phụng, Ngô-thi-phụng cũng cả kinh dốt đuốc đi tìm, song chẳng thấy tăm hơi gì cả, con bạch-hồ ấy thấy tiếng động liền cặp đi một quãng nữa. Nói về Ngô-thi-phụng ngày hôm sau định đem 4 con thê - nữ, lấy sang cổng phiên-triều, và cấm không ai được tiết-lộ, sau lại thấy Nguyễn-bồng đem quân khiêu-chiến, liền ra hôn-chiến được 50 hợp thì Nguyễn-bồng bị một ngọn giáo của Ngô-thi-phụng thoi ruột ra mà chết! rồi lên núi đốt hết sơn-trại và cướp lương thực song thẳng Phiên-bang tấn phát.

Đây nói về vùng ấy có một người họ Thạch tên Võ-hồn mình cao chín thước, mặt trắng như nhồi phấn, môi tựa thoa son, mắt sáng, mũi to, mặt vuông, tai lớn, đầu đội ngân-khôi, mình mặc ngân giáp, tay cầm tử-kim-thương, lưng đeo bảo-kiếm, bên trái đeo cung, bên phải đeo tên, cưỡi ngựa truy-phong, uy-nghi lâm-lâm, hay đi săn bắn những loài ác-thú như: voi hồ. (còn nữa)

In và bán tại Nhật-Nam 102 hàng Cai Hanoi